

LBRIS

We know
books

ALEXANDRA BOB

**DENUNȚAREA UNILATERALĂ A
CONTRACTELOR ÎN PROCEDURA INSOLVENȚEI**

Tomul 38

BDP RIVAT
BIBLIOTECA DE DREPT PRIVAT

Cuprins

ABREVIERI.....	9
INTERSECȚII NEDIRIJATE? (ÎNCĂ) O IMAGINE A RELAȚIEI COMPLICATE DINTRE DREPTUL CIVIL COMUN ȘI DREPTUL PARTICULAR AL INSOLVENȚEI.....	11
OAMENI ȘI IDEI	17
INTRODUCERE.....	19
PARTEA I. EFICIENȚA ÎN DREPTUL CONTRACTELOR ȘI <i>EFFICIENT BREACH</i> OF CONTRACT	27
CAPITOLUL I. SCURTĂ RETROSPECTIVĂ ASUPRA FUNDAMENTELOR TEORETICE ALE CONTRACTULUI	27
I.1. Concepția clasică asupra contractului. Teoria autonomiei de voință	27
I.2. Declinul autonomiei de voință.....	34
I.3. Teorii moderne asupra contractului	38
I.4. Testul inteligenței artificiale: teorii contractuale reformate?.....	46
CAPITOLUL II. ANALIZA ECONOMICĂ A CONTRACTULUI.....	52
II.1. Scurtă introducere în analiza economică a dreptului.....	52
II.1.1. Relația dreptului cu economia.....	53
II.1.2. Evoluția și utilitatea <i>law and economics</i> în materia contractelor	56
II.2. Contractele (in)complete.....	60
II.3. <i>Behavioral economics</i> și integrarea sa în analiza economică a dreptului.....	70
II.3.1. Premise.....	70
II.3.2. <i>Behavioral law and economics</i>	77
CAPITOLUL III. EFICIENȚA ÎN DREPTUL CONTRACTELOR	84
III.1. Despre eficiență.....	84
III.1.1. Conceptul de „eficiență” în economie.....	84
III.1.2. Conceptul de „eficiență” în <i>law and economics</i>	87
III.1.3. Eficiența în drept.....	90
III.1.4. Eficiența în dreptul contractelor.....	94
III.2. Teoria <i>efficient breach of contract</i>	97
III.2.1. Despre conținutul moral al obligației contractuale	102
III.2.2. O nouă perspectivă asupra <i>efficient breach of contract</i>	103
III.2.3. Critici ale teoriei <i>efficient breach of contract</i>	117

PARTEA A II-A. DENUNȚAREA UNILATERALĂ A CONTRACTELOR.
DREPTUL COMUN VS LEGEA INSOLVENȚEI 121

CAPITOLUL I. PREMISE. DESPRE LIBERTATEA CONTRACTUALĂ ȘI FORȚA OBLIGATORIE A CONTRACTULUI 121

I.1. Libertatea contractuală 121

I.2. Limitele libertății contractuale 123

I.3. Forța obligatorie a contractului 132

I.4. Irevocabilitatea contractului 136

CAPITOLUL II. DENUNȚAREA UNILATERALĂ A CONTRACTULUI ÎN CODUL CIVIL 142

II.1. Reglementare 142

II.2. Natură juridică 146

II.3. Deosebiri față de alte operațiuni 154

II.3.1. Denunțare unilaterală vs rezoluțiune/reziliere unilaterală 154

II.3.2. Denunțarea unilaterală și arvuna 160

II.3.3. Denunțare unilaterală vs condiție 162

II.4. Condițiile de exercitare a dreptului de a denunța unilateral contractul 167

II.4.1. Izvor. Prevederea legală sau convențională a dreptului de a denunța unilateral contractul 167

II.4.2. Limitare în timp. Exercițarea dreptului în termenul prevăzut de lege sau contract 169

II.4.3. Contraprestația 173

II.4.4. Notificarea 184

II.4.5. Termenul de preaviz 186

II.4.6. Ipoteze specifice. Corelare cu eventuale remedii 192

II.5. Configurarea contractuală a denunțării unilaterale 199

II.5.1. Elemente esențiale în configurarea unei clauze de denunțare 204

II.5.2. Caracterul neuzual al clauzei de denunțare unilaterală 209

II.6. Efectele denunțării unilaterale a contractului 210

II.6.1. Încetarea efectelor contractului 210

II.6.2. Întinderea în timp a efectelor denunțării. Restituirea prestațiilor 219

II.7. Exercițarea abuzivă a dreptului de denunțare unilaterală 224

CAPITOLUL III. PARTICULARITĂȚILE DENUNȚĂRII UNILATERALE A CONTRACTELOR ÎN PROCEDURA INSOLVENȚEI 235

III.1. Scop, etape și principii relevante în procedura insolvenței 235

III.2. Soarta contractelor în derulare în procedura insolvenței 242

III.3. Menținere vs denunțare – premise, scop și condiții 250

III.3.1. Contractele în derulare: premisa 252

III.3.2. Maximizarea averii debitorului: scop și interese 269

III.3.3. Maximizarea averii debitorului: condiție? 294

III.3.4. Abordarea contractelor în derulare ale debitorului în alte sisteme juridice. Aspecte de drept comparat 312

III.3.4.1. Statele Unite ale Americii 313

III.3.4.2. Franța 318

III.3.4.3. Germania 322

III.3.4.4. Concluzii 330

III.4. Menținere vs denunțare – particularități 331

III.4.1. Menținerea contractelor la momentul deschiderii procedurii 331

III.4.2. Denunțarea contractelor în curs 348

III.4.3. Exercițarea opțiunii 360

III.4.4. Controlul exercitării opțiunii 363

III.4.5. Anularea actelor frauduloase vs denunțarea unilaterală a contractelor în insolvență 368

III.5. Gestiunea contractelor în derulare de către administratorul judiciar. O încercare de modelare 384

PARTEA A III-A. DENUNȚAREA UNILATERALĂ A CONTRACTELOR ÎN CURS ÎN PROCEDURA INSOLVENȚEI: ACȚIUNEA ÎN DESPĂGUBIRI. STUDIU DE CAZ 414

CAPITOLUL I. RĂSPUNDEREA ÎN DREPTUL COMUN – ELEMENTE NECESARE 418

I.1. Răspundere delictuală vs contractuală 418

I.2. Condiții 422

I.2.1. Fapta ilicită 422

I.2.2. Vinovăția 424

I.2.3. Raportul de cauzalitate 425

I.2.4. Prejudiciul 426

CAPITOLUL II. DREPTUL COMUN VS LEGEA INSOLVENȚEI 448

II.1. Încadrarea acțiunii prevăzute de art. 123 alin. (4) din Legea nr. 85/2014 în peisajul răspunderii de drept comun 448

II.2. Acțiunea în despăgubiri – variabile 449

II.3. Reflectarea condițiilor răspunderii civile în cazul acțiunii în despăgubiri prevăzute de art. 123 alin. (4) din Legea insolvenței 455

II.3.1. Neexecutarea generată de denunțare 460

II.3.2. Despre (lipsa) vinovăției(i) 462

II.3.3. Prejudiciul, consecința a neexecutării generate de denunțare 463

II.3.4. Variabila întinderii prejudiciului 466

II.3.5. Alternative convenționale pentru gestionarea riscului insolvenței 480

CAPITOLUL III. SPEȚA HIDROELECTRICĂ – SCURT COMENTARIU 491

CONCLUZII 507

BIBLIOGRAFIE 515

Le mulțumesc Andreei, lui Răzvan și lui Remus pentru prietenia lor, care a contribuit, în tot acest timp, la necesarul echilibru.

Mulțumesc prietenei și kolegei mele de facultate și de studii doctorale, Astrid, care a fost o prezență importantă într-un parcurs pe care l-am împărtășit pas cu pas.

Nu în ultimul rând, le adresez mulțumiri profesorilor și colegilor mei din cadrul Facultății de Drept a Universității de Vest din Timișoara, precum și tuturor celor care, într-o formă sau alta, m-au încurajat și mi-au împărtășit reflecțiile și sugestiile lor.

Alexandra Bob
1 mai 2025

Introducere

Într-un sistem economic de tip capitalist, bazat pe piață și prețuri, libertatea contractuală îndeplinește o funcție esențială, aceea de a îndrepta resursele rare spre cea mai eficientă utilizare. Libertatea contractuală, proprietatea privată, libera inițiativă și concurența permit jocul dintre cerere și ofertă, prin formarea liberă a prețurilor bunurilor, ca indicator primordial al rarității resurselor și, prin aceasta, permit utilizarea optimă a factorilor de producție și a tehnologiilor productive. Oricât de mult s-ar putea critica aceste afirmații, sâmburele lor de adevăr nu poate fi ușor dislocat, ci cel mult nuanțat. În orice caz, în ansamblul elementelor care compun economia de piață și sistemul capitalist bazat pe aceasta, contractele, ca instrumente juridice care securizează operațiunile economice, au un rol determinant.

De la această idee de bază pleacă cercetarea de față. Cu toate că aceasta rămâne ancorată în știința dreptului privat, am încercat să subliniez necesitatea modificării perspectivei tradiționale, în sensul integrării unor concepte economice esențiale în analiza juridică, respectiv al corelării permanente între configurația instituțiilor și noțiunilor juridice specifice dreptului civil și ansamblul complex al comportamentului economic al destinatarilor normelor juridice. Cred că o asemenea modificare de perspectivă este utilă și necesară, întrucât oferă premisele unei cunoașteri științifice cât mai apropiate de realitate.

Este cunoscut că proprietatea și contractul reprezintă instituțiile principale care stau la baza circuitului civil (al afacerilor). Relațiile sociale de tip sinalagmatic și cu titlu oneros, în care fiecare parte este interesată de prestația evaluabilă în bani a celeilalte părți, sunt limitate de faptul că motivațiile de alt ordin decât cel pecuniar (de exemplu, cele morale) joacă în continuare un rol important în viața socială, care nu se reduce la o sumă de convenții cu titlu oneros. Cu toate acestea, contractul rămâne în centrul sistemului economic capitalist, economia de piață fiind intrinsec legată de libertatea de a contracta. Contractul devine astfel principalul instrument prin care agenții economici își realizează interesele, indiferent că sunt profesioniști sau consumatori.

Prin natura lor, contractele au o funcție economică, permițând formarea piețelor într-un sistem capitalist în care proprietatea privată reprezintă celălalt element fundamental, așa cum am arătat. *Law and economics* ia această funcție economică generală a contractelor și o

redefinește prin prisma principiilor economice. Astfel, dreptul contractelor are ca funcție impunerea unor contracte eficiente, reducerea costurilor de tranzacție, descurajarea comportamentului și a executării ineficiente. În jurul acestor concepte am încercat să construiesc lucrarea de față.

În același timp, ea are la bază dorința autoarei de a aprofunda cunoașterea în domeniul dreptului civil. Intitulată *Denunțarea unilaterală a contractelor în procedura insolvenței*, analiza de față își găsește fundamentul în dreptul civil. Însă tocmai corelarea regimului juridic special aplicabil întreprinderii aflate în dificultate financiară cu noțiunile clasice ale dreptului civil mi-a oferit ocazia de a schimba unghiul de vedere, prin integrarea economicului în juridic. Mă alătur celor care au subliniat că între operațiunile și tranzacțiile economice, pe de o parte, și raporturile, instituțiile și conceptele juridice, pe de altă parte, există o legătură puternică, bidirecțională. Juridicul reprezintă suportul în absența căruia afacerile particularilor nu și-ar mai putea atinge finalitatea. Aceasta se va dovedi pe deplin în analiza unui aspect punctual, dar de mare impact asupra relațiilor din economie, cum este soarta contractelor încheiate de o întreprindere aflată în procedura insolvenței.

Lucrarea este structurată în trei părți. Plecând de la conceptele generale, atât din analiza economică a contractului, cât și din dreptul civil clasic, am ajuns la chestiunile particulare, pe care le-am tratat în contextul pe care l-am delimitat la început. Cele trei părți ale lucrării urmăresc o structură similară, pornind de la general spre particular. Fiecare parte este formată din trei capitole.

Partea I. Plecând de la o scurtă retrospectivă asupra fundamentelor teoretice ale contractului, așa cum au fost reținute și redată acestea de doctrina română, și ajungând la controversata teorie a neexecutării eficiente a contractului, prima parte a lucrării își propune să stabilească bazele analizei întreprinse în cadrul celorlalte două părți referitoare la denunțarea unilaterală a contractelor în dreptul civil, respectiv în cadrul procedurii insolvenței, precum și la efectele acestei din urmă operațiuni asupra averii debitorului, în special din perspectiva despăgubirilor la care ar fi îndrituit cocontractantul său.

Astfel, primul capitol al părții I cuprinde o analiză asupra fundamentelor pe care se întemeiază concepția asupra contractului, așa cum au fost ele reținute în literatura de specialitate autohtonă, și asupra evoluției acestor fundamente de-a lungul timpului, pornind de la teoria autonomiei de voință, la declinul acesteia și conturarea unor teorii contractuale moderne, care adaugă elemente menite să adapteze concepția clasică la noile realități sociale și economice.

În capitolul al doilea am trecut în revistă câteva elemente de analiză economică a dreptului, o teorie tot mai des dezbătută în doctrina recentă din țara noastră și care pune la dispoziție instrumente și criterii noi, utile în analiza contractului și, mai ales, a efectelor acestuia, fiind completată, relativ recent, de psihologia comportamentală, care adaugă acestor instrumente criterii de analiză a comportamentului indivizilor prin raportare la legătura care se stabilește între aceștia prin intermediul contractului.

În capitolul al treilea am discutat despre eficiență și rolul pe care aceasta îl poate avea în materia dreptului, pentru ca, în final, să analizez controversata teorie a neexecutării eficiente a contractului (*efficient breach of contract theory*), care, prin intermediul *behavioral law and economics*, al studiilor și experimentelor realizate în acest domeniu, a condus la deschiderea unor noi perspective cu privire la configurarea cadrului contractual și chiar a contractului în sine.

Partea a II-a. Partea a II-a a lucrării este dedicată denunțării unilaterale, ca mod de încetare a contractului configurat în dreptul civil comun și „împrumutat” în materia insolvenței.

Dacă libertatea contractuală este expresia juridică a voinței conștiente și autonome, fiind o consecință a autonomiei de voință, așa cum se înfățișează aceasta în diverse momente temporale și contexte sociale, nu trebuie pierdut din vedere totuși că, din perspectivă economică, libertatea contractuală va dirija resursele înspre cea mai eficientă utilizare, conducând atât la formarea prețurilor bunurilor, indicator al rarității resurselor, cât și a cantităților care corespund utilizării optime a factorilor de producție și a tehnologiilor productive.

Primul capitol din a doua parte a lucrării relevă aspecte legate de forța obligatorie a contractului și principiul irevocabilității. Odată încheiat contractul în baza libertății contractuale de care dispun, partenerii contractuali trebuie să-și respecte angajamentele asumate și să-și îndeplinească obligațiile, fără a se putea sustrage executării acestora, cu alte cuvinte convenția lor se bucură de forță obligatorie. Acest principiu, aparent simplu, este cel care stă la baza regulii irevocabilității contractului și se regăsește în art. 1.270 alin. (2) C. civ., text care consacră regula simetriei în materie contractuală, aplicabilă atât în cazul modificării contractului, cât și în cazul încetării acestuia prin voințele concordante ale părților. Regula simetriei în materie contractuală, consecință a forței obligatorii, impune părților care au încheiat un contract prin acord de voință concordant să îi poată pune capăt doar printr-un nou acord de

voință în acest sens, nefiind posibilă încetarea contractului doar prin voința uneia dintre ele.

În acest context, denunțarea unilaterală a contractului pare a se abate de la regula irevocabilității. Cu toate acestea, am arătat că, în principiu, și mai ales atunci când este recunoscută pe cale convențională, denunțarea nu reprezintă o veritabilă excepție de la forța obligatorie, ci o aplicație a acesteia, manifestare a principiului libertății contractuale de care părțile dispun în configurarea conținutului actului juridic pe care îl încheie.

Având aceste repere la bază, al doilea capitol este dedicat unei analize detaliate a denunțării unilaterale a contractului și efectelor acestei operațiuni din perspectiva dreptului comun în care își găsește reglementarea generală, pentru ca în capitolul final al părții a II-a să poată fi evidențiate diferențele de abordare între dreptul comun și reglementarea specială a procedurii insolvenței cuprinsă în Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență¹.

Voi arăta că deschiderea procedurii insolvenței activează o reglementare juridică cu totul specifică. Efectele sale se extind asupra cvasimajorității instituțiilor de drept comun care privesc statutul și funcționarea debitorului în starea în care se găsește la data deschiderii procedurii insolvenței, iar această schimbare afectează inevitabil și contractele, ca instrumente principale prin care debitorul își exercită activitatea economică.

Interacțiunea dreptului insolvenței cu dreptul comun al contractelor a fost justificată de scopul punerii la dispoziție a unor mijloace de salvare a debitorului insolvent, încă viabil, prin utilizarea, în vederea realizării acestui deziderat, a relațiilor contractuale în care debitorul este implicat la data deschiderii procedurii.

Art. 123 din Legea nr. 85/2014 cuprinde prevederi cu privire la soarta contractelor în derulare la data deschiderii procedurii insolvenței, care depinde de opțiunea conferită în mod expres și exclusiv practicianului în insolvență, fiind necesar ca oricare dintre măsurile întreprinse de acesta să fie justificate prin prisma scopului maximizării averii debitorului.

Plasate la intersecția analizelor de oportunitate pe care procedura insolvenței le reclamă cu caracterul judiciar și de remediu al acesteia, instrumentele pe care art. 123 din Legea insolvenței le pune la dispoziția practicianului în insolvență reprezintă un mediu prielnic pentru a încerca o îndepărtare de la dreptul clasic al contractelor, precum și o abordare a

¹ Publicată în M. Of. nr. 466 din 25 iunie 2014.

problematicii în cauză dintr-o perspectivă economică, bazată pe noțiuni relativ noi în literatura juridică din România, așa cum sunt analiza economică a dreptului și teoria neexecutării eficiente a contractului.

Partea a III-a. Deschiderea procedurii insolvenței nu constituie o împrejurare care să conducă în mod automat la încetarea contractelor în curs de derulare. Regula o reprezintă menținerea contractelor, situație în care obligațiile asumate de debitor subzistă și trebuie executate la termenele și în condițiile stipulate de părți. Orice clauză contractuală de desființare a contractului, de decădere din beneficiul termenului, de modificare a contractului în detrimentul debitorului sau de declarare a exigibilității anticipate pentru motivul deschiderii procedurii insolvenței este considerată nescrisă.

Totuși, în cazul în care, în cadrul analizei sale, administratorul/lichidatorul judiciar decide asupra denunțării unui contract în curs al debitorului, încetarea contractului în baza art. 123 alin. (1) din Legea insolvenței conferă cocontractantului dreptul la introducerea unei acțiuni în despăgubiri [conform alin. (4) al aceluiași articol], legiuitorul considerând suficientă această precizare, care însă, așa cum voi arăta, ridică probleme majore în aplicarea sa practică.

Astfel, partea a III-a a lucrării este dedicată consecințelor denunțării unilaterale a contractelor în curs de derulare ca urmare a deschiderii procedurii insolvenței, atât din perspectiva cocontractantului îndreptățit la despăgubiri, cât și din perspectiva debitorului, efectele denunțării asupra celor doi fiind interdependente.

Cercetarea are ca punct de pornire decizia unei instanțe naționale într-una dintre spețele notorii care a pus în discuție problema efectelor denunțării unilaterale din perspectiva despăgubirilor la care cocontractantul debitorului este îndreptățit. Primul capitol este rezervat unei analize succinte a răspunderii civile în dreptul civil comun, care are ca scop reliefaarea elementelor esențiale ale acestei instituții în vederea analizării compatibilității sale cu procedura insolvenței în cel de-al doilea capitol, pentru ca, în capitolul final, această analiză să fie reflectată prin prisma hotărârii judecătorești care reprezintă punctul de pornire a celei de-a III-a părții a lucrării.

În ceea ce privește stadiul actual al cunoașterii în materia cercetată, trebuie observat că doctrina și jurisprudența au urmat evoluțiile legislative în domeniu, respectiv căutările unui legiuitor a cărui principală trăsătură este arareori coerența și care s-a văzut confruntat cu nevoia adaptării cadrului legislativ național la cerințele economiei de piață și, ulterior, la cele ale integrării europene.

Cu toate că reglementarea unui tratament corespunzător pentru afacerile aflate în dificultate este un ingredient important pentru buna funcționare a unei economii de piață, primul act normativ special a fost adoptat în România la cinci ani de la debutul tranziției spre acest sistem de organizare economică, în 1995. Ca în multe alte domenii, legiuitorul a simțit nevoia unor intervenții repetate și chiar a rescrierii, respectiv a reformulării ample a textelor legale inițiale, observându-se că adoptarea unei noi legi a insolvenței a avut loc la un interval de aproximativ un deceniu (11 ani între 1995 și 2006, respectiv 8 ani între 2006 și 2014). Aparent, legiuitorul a învățat din practica judecătorească și din opiniile doctrinare, actele normative succesive îmbunătățind cadrul juridic aplicabil întreprinderilor aflate în dificultate. Cu toate acestea, nici actuala reglementare nu poate fi imună în fața criticilor, iar la împlinirea unui deceniu de la adoptarea sa, unele modificări ar putea fi binevenite.

În forma sa inițială, art. 2 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării și lichidării judiciare² prevedea că „obiectul legii este instituirea unei proceduri de reorganizare, având ca scop redresarea debitorului și plata pasivului sau lichidarea averii debitorului”, ulterior, prin O.U.G. nr. 58/1997³, art. 2 a fost reformulat, după cum urmează: „Scopul legii este instituirea unei proceduri pentru plata pasivului debitorului, aflat în încetare de plăți, fie prin reorganizarea întreprinderii și a activității acestuia sau lichidarea unor bunuri din averea lui până la acoperirea pasivului, fie prin faliment”. Prin O.G. nr. 38/2002⁴, sintagma „în încetare de plăți” a fost înlocuită cu noțiunea de „în insolvență”, iar în anul 2004, prin Legea nr. 149/2004⁵, definiția scopului actului normativ a primit o nouă formulare: „Scopul legii este instituirea unei proceduri pentru acoperirea pasivului debitorului aflat în insolvență, fie prin

² Publicată inițial în M. Of. nr. 130 din 29 iunie 1995, republicată în M. Of. nr. 608 din 13 decembrie 1999 și, ulterior, în M. Of. nr. 1066 din 17 noiembrie 2004.

³ O.U.G. nr. 58/1997 pentru modificarea și completarea Legii nr. 64/1995 privind procedura reorganizării și lichidării judiciare, publicată în M. Of. nr. 265 din 3 octombrie 1997, respinsă prin Legea nr. 289/2001 privind respingerea O.U.G. nr. 58/1997 pentru modificarea și completarea Legii nr. 64/1995 privind procedura reorganizării și lichidării judiciare, publicată în M. Of. nr. 303 din 8 iunie 2001.

⁴ O.G. nr. 38/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, publicată în M. Of. nr. 95 din 2 februarie 2002.

⁵ Legea nr. 149/2004 pentru modificarea și completarea Legii nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, precum și a altor acte normative cu incidență asupra acestei proceduri, publicată în M. Of. nr. 424 din 12 mai 2004.

reorganizarea activității acestuia sau prin lichidarea unor bunuri din averea lui până la stingerea pasivului, fie prin faliment”.

Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței⁶ a prevăzut în art. 2 că „scopul prezentei legi este instituirea unei proceduri colective pentru acoperirea pasivului debitorului aflat în insolvență”. Spre deosebire de Legea nr. 64/1995, Legea nr. 85/2006 nu se mai referea la modalitățile de realizare a procedurii (prin reorganizarea activității sau prin lichidarea bunurilor), acestea fiind, însă, reintroduse prin definiția cuprinsă în art. 2 al Legii nr. 85/2014.

În actuala reglementare, scopul principal al procedurii insolvenței a rămas acela de acoperire a pasivului debitorului, fără a se neglija însă posibilitățile acordate acestuia din urmă de redresare. Sunt autori care rețin o ierarhizare a scopurilor procedurii insolvenței rezultând din norma juridică, în prim plan fiind plasată reorganizarea debitorului (atunci când acesta este viabil), concomitent cu stingerea datoriilor.

Mai mult, din definiția dată procedurii generale, se poate deduce o ordine a aplicării procedurilor, reorganizarea judiciară primând asupra falimentului, aspect care conduce la concluzia că scopul Legii insolvenței este, într-adevăr, acela de acoperire a pasivului debitorului aflat în insolvență, însă prin salvarea acestuia, atunci când este posibil. Numai dacă nu este posibilă reorganizarea, prin oferirea unei șanse efective de redresare debitorului și, în același timp, de acoperire a creanțelor creditorilor, se va proceda la lichidare prin faliment. Cu toate acestea, din ansamblul reglementării se poate deduce că obiectivul procedurii insolvenței se realizează prin modalitățile acestei proceduri, și anume reorganizarea judiciară și falimentul, organizate fiind fie în cadrul procedurii generale, fie în procedură simplificată.

Referindu-mă, pe scurt, la instituția denunțării de către administratorul judiciar sau lichidatorul judiciar a contractelor în curs de derulare ale debitorului insolvent, trebuie să arăt, încă din debutul lucrării, că reglementarea (care a rămas, în principiu, aceeași în legile din 2006 și din 2014) a stârnit vii dezbateri doctrinare, asupra cărora voi reveni în detaliu în cadrul lucrării. Mă rezum la a spune că principala divergență doctrinară privește regimul despăgubirilor la care are dreptul terțul al cărui contract încetează prin decizia administratorului judiciar al debitorului insolvent, despăgubirea plătindu-se din averea debitorului. În tăcerea legii, unele opinii au trimis la regimul răspunderii contractuale,

⁶ Publicată în M. Of. nr. 359 din 21 aprilie 2006.